

Ja, 2020 was dus het jaar waarin we alles kregen wat we niet wilden, en meer. Deze derde editie van RUMOER is iets later dan gepland, door al die ellende. Maar niet getreurd: we zijn er nog gewoon! Wereldwijd is het onrustig, nog naast al het pandemiegedoe. In dit nummer vind je daar allerlei nieuws over, van heel ver weg tot heel dichtbij. Er is aandacht voor de gebeurtenissen na de politiemoord op George Floyd in de vorm van o.a. een ooggetuigenverslag en een verklaring van revolutionaire abolitionisten uit Minneapolis. Ook de brand in het kamp in Lesbos komt aan bod in een oproep: Laat het vuur van de revolutie hun wereld van papieren en grenzen verbranden. Verder heeft de pandemie rechtzaken tegen anarchisten niet kunnen verhinderen, zie hiervoor een verslag uit Brussel.

Over die pandemie valt van alles te zeggen... Maar alle mensen die beweren dat ze juiste analyses kunnen doen en

de waarheid in pacht hebben, kunnen wat ons betreft de pot op. Al die verhaaltjes en media-hypes zijn er om de aandacht af te leiden van het werkelijke probleem wereldwijd: de machtswellustige, oorlogvoerende, geldwellustige en natuurvernietigende mens. Alleen door onszelf kon het zo ver komen... Wij zij nooit zo op dat primitivisme geweest, maar misschien moeten we dat toch maar wat meer gaan checken in 2021. Er is namelijk een snelle, intense technologisering gaande die de algehele angst van deze wereld heeft laten accelereren en exploderen. Van slimme camera's, mensenmassa controlerende drones, nano-afluisterapparatuur en zieke apps op je overal trackende telefoontje worden wij nou juist bang van. We hoeven geen wilde complotten te ontwaren om dat te voelen. Het ellendige virus heeft dit niet veroorzaakt.

De retoriek van de staat over de pandemie heeft het over een oorlog tegen het virus, maar de echte oorlog is die tegen de natuur en de aarde, tegen de vrijheid en het niet weten. We bedoelen het tot uitputting aan toe consumeren van alles wat men maar te pakken kan krijgen en weggooien wat eigenlijk toch al niet nodig was. We bedoelen het vervuilen van de lucht, het water en de grond. We bedoelen het ongebreidelde rondvliegen over de wereld, als dwazen die maar blijven zoeken naar iets - niet merkende dat ze eigenlijk op de vlucht zijn voor de verveling en afstomping van de wereld waarin ze leven. We hebben een tekst over de pandemie ingevoegd, maar ook een tekst over catastrofisme

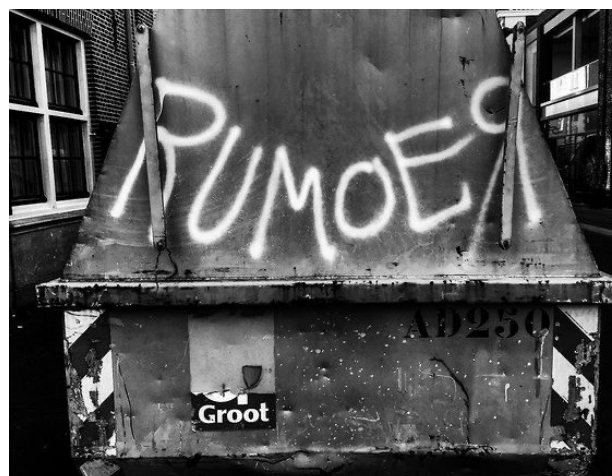
en het belang dat de gevestigde orde heeft bij crises.

Maar zoals gezegd, over de hele wereld is gebleken dat de maatregelen de mensen niet hebben tegengehouden om bezit te nemen van de straten of 's nachts stoute dingen uit te voeren bij vertegenwoordigers van de macht en de profiteurs daarvan. Ook braken er in vele gevangenissen van de wereld opstanden uit, Italië beet de spits af met revoltes in meer dan dertig gevangenissen. Laten we toch vooral de moed te verzamelen om plezier te vinden in de sabotage, en de kracht van een toevallige ontmoeting op straat waarin je elkaar kan beschermen tegen een of andere handhaver. Een lockdown biedt ook kansen: minder mensen/smeris op straat, meer vrije tijd...

Door dit nummer verspreid vind je de inzendingen van de kladderwedstrijd, dat is nog eens genieten. Verder is er een hoofdstuk uit het boek Adios Prison is opgenomen, met een vet ontsnapingsverhaal en er is ook nog een kleine tekst over luxe auto's in Amsterdam die in vlammen opgingen.

Voor vrijheid en plezier, tegen onderdrukking en ellende,
XXX en tot snel op straat,

RUMOER

P.S. We vinden het super vet en belangrijk dit blad gratis te kunnen maken, verspreiden en uit te delen op straat. Het kost alleen helaas wel geld... Daaraan bijdragen kan nu via:

NL75 INGB 0004 2530 90 *t.n.v ITHAKA te Utrecht*
onder vermelding van 'Rumoer'

COLOFON

Rumoer. Anarchistische publicatie

Oplage Nederlands: 250

Oplage Engels: 250

Website: www.rumoer.noblogs.org

E-mail: rumoer@riseup.net

HET ECHTE MINNEAPOLIS

EEN DOGGETUIGENVERSLAG EN EEN VERKLARING VAN REVOLUTIONAIRE ABOLITIONISTEN

DE SLAG OM HET 3E DISTRICT POLITIEBUREAU: EEN PERSOONLIJK RELAAS

Vertaald van: <https://plagueandfire.noblogs.org/the-battle-for-the-3rd-precinct-a-personal-account/>

Toen ik 's middags aankwam bij het 3e politiedistrict, was de sfeer opgewekt terwijl duizenden mensen aan het chillen waren rondom een brandende auto en een kampvuur bij een ontplofte mini-markt. Op de achtergrond een waterval die naar beneden stroomde uit het verkoolde skelet van een groot nieuwbouwproject dat afgefakkeld was, mensen vierden hun succes en hoe onwerkelijk de hele situatie was. Volgepakte auto's met mensen die uit de ramen hingen cruisten over de parkeerplaats van het winkelcentrum terwijl ze "Fuck 12 [all cops]!" riepen en Lil Boosie's "fuck the police" uit hun speakers lieten schallen - een lied dat de standaard is geworden in de Midwest relcultuur.

Terwijl de zon onderging sloeg de stemming om in woede en de slag om het 3e district werd serieus. Uiteindelijk werd het gebouw gesloopt en werd ingebroken. In een laatste wanhoopspoging om hun territorium te bewaken trok de smeris zich laf terug naar de achterkant van het politiebureau en schoot traangas in de woedende menigte van strijders. Alles beu en in de stemming voor een gevecht, bekogelden de vrije mensen uit het noorden de slecht uitgeruste vijand met projectielen, zich verschuilend achter zelfgemaakte multiplex schilden, terwijl ze langzaam de smeris overvielen. Terwijl de munitie van de smeris minder werd, bleven er weinig opties voor hen over behalve een strategische maar zielige terugtrekking, er was niets meer dat de overname in de weg stond. Het district werd overgenomen.

Terwijl de vlammen ongeveer een blok verderop uit een gebouw van twee verdiepingen hoog richting de hemel sloegen terwijl ze hun hoogtepunt bereikten, werd het 3e politiedistrict een piñata. De hekken om het district werden neergehaald, de structuur werd poreus, de voorgevel werd in brand gestoken... metershoge vlammen symboliseerden een vlekkeloze overwinning. Op dit punt raakten de relschoppers

in iets dat we alleen kunnen omschrijven als een ecstatische razernij terwijl jarenlange ellende van zich af geworpen werd, in de vorm van de gevel van dit gebouw en de pijn die het representeerde. Terwijl duizenden toekeken hoe deze rotzooi brandde, kon ik niet anders dan eraan denken hoe generaties van mensen gekweld en gemarteld, en/of vermoord zijn door de 'sub-humans' die in de hallen van dit politiebureau hebben rondgelopen. De precisie van deze daad van 'burgerlijke gerechtigheid' was als door zwavelzuur doordrenkt van voorouderlijke furie. Op dit punt braken de relschoppers in aan de achterkant van het bureau dat niet in de fik stond - het is een heel lang gebouw - en begonnen wapens, kogelvrije vesten en andere handige items te plunderen. Het gerucht ging dat de relschoppers probeerden de achterkant van het gebouw in de fik te zetten, maar ik denk dat de reden dat ze dat niet gedaan hebben te maken heeft met alle goodies die ze mee konden nemen. Een paar mensen namen het op zich om een vuur van afval te bouwen op de parkeerplaats, terwijl mensen naar de vertoning starden. Tegelijkertijd werd er nog een gebouw in de fik gezet, verderop in de straat. Ik kan niet bevestigen welk gebouw het was, al kon ik de vlammen in de verte zien.

De eerste schoten van de avond echoeden door de lucht toen er een patriot rond leek te schieten met een semiautomatic geweer, terwijl hij allerlei nonsens uitkraamde... "blah blah 1776... blah blah we zullen ons niet aan de nieuwe wereldorde onderwerpen..." Eerst schrokken mensen, dat gebeurt wel vaker wanneer er schoten klinken, maar het werd duidelijk dat deze idioten vooral op zoek waren naar een cool geluidsfragment en tijdelijke symbolische overwinning op social media ofzo, omdat een van die sukkel blijkbaar een livestream aan het uitzenden was voor zijn volgers. Na een poosje stoer te hebben gedaan vertrokken ze weer.

Op dit moment merkten mensen dat de Nationale Garde zich aan het opstellen was om weer bezit te nemen van het 3e district. Dit had een voelbaar effect op de stemming van 10% van de mensen (zeker met het horen van alle geweerschoten in de omliggende buurten), maar alle anderen leken er niet van onder de indruk. Sommigen gingen door met het bouwen van brandende barricades, andere

A large, multi-story building is engulfed in intense flames and thick smoke at night. The fire is very bright, illuminating the surrounding area. In the foreground, a fire truck and other vehicles are visible on the street. The scene is chaotic and dangerous.

Terwijl ik het beste kan vertellen over wat er bij het 3e district gebeurde, werd op hetzelfde moment de hele Twin Cities leeggeplunderd. H&M in Uptown werd geplunderd, mensen waren aan het rellen en plunderen in het centrum van Minneapolis, en na een dag van vernielingen in het winkelcentrum in Midway hadden relschoppers hun ogen gericht op andere plekken in St. Paul. Dit omvat nog niet eens de losse gevallen van kleine plunder acties en een algemene toename van criminele activiteit in beide steden, omdat 'normies' waarschijnlijk doorhadden dat wanneer de smeris een heel district niet kan beschermen zonder de nationale garde te bellen, ze duidelijk overwerkt zijn en gewoon niet overal tegelijk kunnen zijn.

Toen ik in wilde pakken voor de avond leek het algemene slopen nog sneller te gaan, met geruchten van brandstichtingen in de hele Twin Cities en verslagen van mensen die hun focus verlegden naar het 1e en/of 4e district, omdat het 5e blijkbaar helemaal verlaten was. Het is moeilijk om de energie die er was rondom het 3e district in pixels weer te geven. Ik denk dat je er had moeten zijn. Het huidige landschap rondom Lake St. deed denken aan scenes uit 'Escape from L.A.', omdat 5-10 blokken in Minneapolis ofwel in de fik stonden, ofwel helemaal gesloopt waren met bijna geen aanwezige politie of uitzicht op een uitstel van de onverzadigbare oorlogsdans. Als de sfeer van die avond een indicatie is voor wat nog komen gaat, vraag ik me sterk af of de arrestatie van de moordenaars van Floyd of de Nationale Garde veel gaat doen tegen de woede van de mensen, Dit is het moment om quitte te komen te staan in een tijd waarin er nog heel veel af te handelen valt.

lutionary Abolitionist Movement na de ontwikkelingen die in voorgaand ooggetuigenverslag beschreven werden. We vonden het een goede context geven aan het ooggetuigenverslag en een aantal belangrijke punten bespreken, en vertaalden de originele tekst van: <https://www.revolutionaryabolition.org>

WIE IS DE VIJAND? POLITIE EN LIBERALE ANTI-OPSTANDELINGEN

“Een werkelijk abolitionistische positie omvat niet alleen de afschaffing de politie, maar ook die van de gevangnissen, rechtbanken, het leger en politici - deze zijn allemaal met elkaar verbonden.”

De anti-politie opstand die begon in Minneapolis en zich verspreidde door de VS onthulde een glimp van het revolutionaire potentieel dat losgelaten kan worden tegen de witte overheersings fundamenteën van de Amerikaanse maatschappij. In de weken na het afbranden van het derde district in Minneapolis probeerden commerciële media, opleidingsinstituten, liberale politici, en non-profit activisten de revolutionaire energie van de straten te verstikken. Op een bepaalde manier is dit efficiënter dan de politierepressie, door het verraderlijke bedrog.

De spirituele en strategische overwinning van het overnemen en plunderen van het 3e district valt niet eens te berekenen, de symbolische macht ontketende de mogelijkheden voor toekomstige revoltes en is niets minder dan ongeloofelijk.

Nadat de media en politici de militanten als “provocateurs van buitenaf” hadden weggezet, werden liberale activisten bevorderd tot “ware leiders” van de beweging in de mainstream media. Ze verkondigen geweldloosheid, de-escalatie en participatie in het electorale systeem als oplossingen voor politiegeweld. Politici van de democratische partij, die zichzelf in Kente-kleding [een textielsoort uit Ghana- RMR] hulden, verdrongen zich om de protesteersders te verleiden met compromissen en hervormingen. Terwijl het idee van het afschaffen (abolition) van de politie populair werd, viel het samen met hervormingen van de kapitalistische pers, met echo's over het ‘defunderen’ van de politie. Ze maken reclame met beelden van politie en politici die op een knie leunen, terwijl liberalen dit toejuichen in een poging de zwarte opstand te verbergen die de politie deed vluchten uit het derde district, als ratten van een zinkend schip, en die Trump zich doodsbang deed verstoppen in een bunker onder het witte huis.

De politie bestaat niet in een vacuüm. Ze zijn slechts de bekrachtigers van een systeem van witte overheersing dat zwarte levens minderwaardig maakt, uiteen laat vallen en uiteindelijk vernietigt. Een werkelijk abolitionistische positie omvat niet alleen de afschaffing van de politie, maar ook die van gevangenen, rechtbanken, het leger en politie-deze zijn allemaal met elkaar verbonden. Voor

revolutionaire abolitionisten in de VS is de vijand niet alleen de politie, maar ook het kapitalisme en de staat als geheel. Revolutionairen moeten ook duidelijk stelling nemen tegen de liberale antirevolutionairen van commerciële media en non-profit organisaties, die het werk van de politie doen terwijl ze pretenderen in het belang van zwarte mensen te handelen. Deze instanties, die op bondgenoten lijken in de strijd, zijn eigenlijk de voornaamste anti-opstand instellingen. Wanneer de knuppel niet werkt, doet de NGO dat vaak wel.

Vanuit een abolitionistische positie kan er geen compromis gesloten worden met witte overheersing; elke hervorming verstevigt slechts de positie van de vijand. Het is dit systeem - dit hele apparaat - dat we af moeten schaffen. Afschaffing is geen eis, maar het resultaat van collectieve actie. Het afbranden van politiedistricten en politieauto's zijn abolitionistische acties. Mensen die hun kracht vinden in het verdedigen van hun gemeenschappen is een abolitionistische daad. Het fysiek verjagen van de politie is abolitie.

We zullen de liberale anti-opstand niet toestaan de beweging die voor het afschaffen van politie en gevangenen vecht te vervormen of toe te eigenen.

Verjaag alle politie van de straten! Geen hervorming zal de witte overheersing afschaffen!

Door revolutionaire actie zullen we winnen!

LESBOS: LAAT HET VUUR VAN DE REVOLTE HUN WERELD VAN PAPIEREN EN GRENZEN VERBRANDEN

6 oktober, vertaald via actforfree.nostate.net

De meeste staten houden er vandaag de dag van om zich pacifistisch voor te doen, wat natuurlijk alleen maar schijn is. Deze sociale orde wordt in stand gehouden door oorlog, de bijbehorende wapenproductie en grensbeveiliging. In de meeste Europese realiteiten kunnen de consequenties van dit alles gemakkelijk genegeerd worden, terwijl de grootste wapenproducenten en exporteurs zich precies daar bevinden. Dus ook al ontploffen de bommen niet op onze stoep, we zijn wel omgeven door hun ontwikkelaars, onderzoekers en profiteurs.

Miljoenen mensen steken dagelijks grenzen over, ondanks alle obstakels die deze wereld hen in de weg legt, zoals prikkeldraad, geld, identiteitskaarten, het leger, surveillance en ga zo maar door. Het is steeds moeilijker aan het worden om ongezien te bewegen, en de autoriteiten ontwikkelen voortdurend nieuwe technologieën om clandestiene bewegingen onmogelijk te maken. De uitbreiding van biometrische gezichtsherkenning bijvoorbeeld, welke mensen identificeert en opspoorde door middel van aan camera's gelinkte databases. Nieuwe ontwikkelingen in de technologie ondersteunen ook het feit dat oorlog en het uitmoorden van mensen

BRUSSEL: EEN SPEKTAKEL DAT DOORGAAT ONDANKS VIRUSSEN EN LOCKDOWNS

1 oktober, via lalimenl.noblogs.org

Terwijl de culturele sector nog altijd aan het onderhandelen is over sociale afstandsbeperkingen met eender welke politicus die bevoegd lijkt, blijft één plek spektakels vertonen ondanks iedereen. Aldus zijn we ontstemd om aan te kondigen dat er een theatrale voorstelling zal plaatsvinden op 8 en 9 oktober 2020 in het Justitiepaleis in Brussel (die Moloch die gebouwd is op de proletarische Marollen en verheerlijkt wordt door talrijke autoritaireren om haar onderdrukkende bombast).

Omdat het een zaak in beroep betreft, zal er geen originele inhoud zijn, helaas! Maar wees voorbereid op de herneming van ongelooflijke scènes door de tovenaars en procureur Malagnini.

Kijk toe hoe hij door alleen maar een persoon bij een andere op te tellen de illusie van een organisatie creëert, terwijl hij door een beschuldiging die hij juist uitvond op tafel te leggen je plotseling met een criminele organisatie confronteert. (Zijn vorige kunststukje waarin hij het bestaan van een terroristische organisatie demonstreerde, werd afgelast nadat zelfs de zaaluitbaters vonden dat het allemaal wat te vergezocht was.)

Wees verbaasd hoe vuurwerk in solidariteit met opgesloten immigranten bewerkt wordt tot het past in het onbegrijpelijke verhaal van een brandaanval tegen diezelfde personen.

Word omvergeblazen door hoe het simpele feit dat er geen bewijs is, in feite, ... het bewijs is. (*Vanzelfsprekend, omdat de modus operandi van de beschuldigten is dat ze onherkenbaar blijven. Een bewezen hypothese aangezien we ze niet konden herkennen. Aha!*)

Wacht met onrust op de verschijning op het podium van tovenaars assistente en onderzoeksmagistrate Panou. Kijk toe hoe ze er toe in staat is (is ze dat wel?) om uit te leggen dat een onderzoek dat gaat vissen naar beschuldigingen tegen personen helemaal niet pro-actief is (informatie verzamelen met het oog op daden die nog niet gebeurd of gekend zijn) maar wel degelijk reactief (vertrekkend vanuit gekende daden om de auteurs op te sporen). (*Jazeker, edelachtbare, een pro-actief onderzoek zou illegaal zijn onder de omstandigheden. Maar! Ergens, op een moment, is er iets gebeurd. Dus! Het is een reactief onderzoek, achteraf bekeken ...*)

Dit is enkel een klein en bitter voorproefje van de beruchte show die in België al loopt sinds 2009 in de politie afdelingen en sinds 2016 in de gangen van het gerecht. Een show die de strijden en combatieve banden tegen deportaties, gevangenschappen, grenzen en andere structuren van deze onderdrukkende maatschappij probeert te verminken. We weten dat onze individuele levens en collectieve ervaringen nooit zullen passen in hun narratief, ook wanneer de co-auteurs in het herschrijven van dit gebrekkige plot staan te popelen om hun boosdoeners te onthullen aan het publiek.

Dus nodigen we iedereen uit om vooral je goesting te doen op 8 en 9 oktober (de beschuldigten zullen hetzelfde doen).

We spreken nog,

Anarchisten (min of meer) betrokken bij lopende zaken in Brussel, maar niet uitsluitend.

Ps: Een verdict zal uitgesproken worden in de maand na het ellendige evenement.

DE ZAAK

Eind 2008, in volle periode van verspreide vijandelijkheden ontketend door de revolte in Griekenland nadat Alexis er door de politie vermoord werd, opent het Federaal Parket een verkennend onderzoek naar anarchisten in België. In 2010, terwijl de strijd tegen de bouw van een nieuw deportatie centrum in Steenokkerzeel zich een weg baant, wordt onderzoeksrechter Panou aangesteld. Het onderzoek valt vanaf dan onder de antiterroristische afdeling van de Federale politie. In mei en in september 2013 vinden een tiental huiszoekingen plaats, onder meer in de anarchistische bibliotheek Acrata in Brussel. Het is pas dan dat voor het eerst iets vernomen wordt over het lopende onderzoek. In 2014 wordt het dossier afgesloten, twaalf anarchisten worden doorverwezen naar de rechtbank.

Als een rode draad doorheen het onderzoek dat niet minder dan 32 kartons papier geproduceerd heeft, gaat het Federaal Parket uit van het bestaan van een anarchistische “terroristische groep” die actief zou zijn in het Brusselse en waarvan de beklaagden de activiteiten zouden “bevorderd” of eraan “deelgenomen” hebben. In het dossier vinden we bijvoorbeeld een lange lijst terug van een 150-tal aanvallen (waarvan een groot aantal brandstichtingen) tegen structuren van de overheersing: commissariaten, rechtbanken, banken, bedrijven die geld verdienen met opsluiting, bouwerven, wagens van diplomaten, NAVO-medewerkers en eurocraten, GSM-masten, etc. die plaatsgevonden hebben in Brussel en de nabije omgeving in de jaren 2008 tot 2013. Uit het dossier zal blijken dat niet alleen de Federale politie bij het onderzoek betrokken is, maar ook de Veiligheid van de Staat, de Militaire Inlichtingendienst en verschillende antiterroristische diensten van andere Europese landen.

Het Federaal Parket heeft uit haar jarenlange onderzoek niet minder dan 29 aanklachten geperst. Negen kameraden worden beschuldigd van lidmaatschap van een terroristische organisatie voor langere of kortere periodes. Drie onder hen worden beschuldigd er de leiders van te zijn. Drie andere mensen die op 1 oktober 2010 in de nasleep van een aanval tegen het politiekantoor in de Brusselse Marollen aangehouden werden, worden op hun beurt beschuldigd van één dag lidmaatschap van deze terroristische groep. Dat algemene schema wordt aangevuld met meer specifieke beschuldigingen zoals deelname aan een niet-toegelaten betoging voor het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel (omgevormd tot “poging tot brandstichting” door het Parket), voorbereiding en deelname aan de aanval tegen het commissariaat in de Marollen (door het Parket gekwalificeerd als “terroristisch misdrijf”), slagen en verwondingen aan agenten, blokkeren van

de openbare weg, verschillende beschadigingen, winkeldiefstallen, brandstichting tegen wagens van cipiers op de parking van de gevangenis van Ittre, aanzetting tot terroristische misdrijven, etc. Deze specifieke aanklachten viseren telkens bepaalde kameraden, niet iedereen wordt dus van dezelfde feiten beschuldigd.

Na een sessie van de Kamer van Inbeschuldigingstelling om de bijzondere opsporingsmethoden die gebruikt werden in het kader van dit onderzoek te legaliseren (schaduw telefoontaps, plaatsing van microfoons in een woning, stiekeme huisdoorzoekingen, pogingen tot infiltratie, plaatsing van videobewaking voor woningen en in een woning) in oktober 2015, wordt het dossier doorgestuurd naar de Raadkamer. Op 1 augustus 2017 doet de Raadkamer van Brussel uitspraak over de doorverwijzing naar de correctionele rechtbank en over de aanklachten. De Raadkamer schrapt de verzwarende omstandigheid van “terrorisme” overal waar het Federaal Parket die op een specifiek misdrijf geplakt had. Tegelijkertijd wordt ook de aanklacht van een terroristische groep geherkwalificeerd als “een vereniging gevormd met het oog op het schaden van mensen of eigendommen door het begaan van wanbedrijven of misdaden”. Vervolgens schrapte de Raadkamer ook een reeks aanklachten waarvoor ze te weinig elementen in het dossier ziet.

Het proces voor de Correctionele Rechtbank vindt plaats op 29 en 30 april 2019. Twee beschuldigten zijn aanwezig in de rechtszaal maar weigeren te antwoorden op vragen van de magistraten. Alle twaalf beschuldigten worden vertegenwoordigd door advocaten. Op 28 mei volgt het verdict, rechter Keutgen spreekt de “onontvankelijkheid van de vervolging” uit tegenover negen beklaagden aangezien “de toegepaste onderzoeksmethoden buiten het strikt noodzakelijke en toegelaten kader van middelen vallen” en aldus “ernstige en onherstelbare schade hebben toegebracht” aan “een correcte rechtsgang”. Wat betreft de aanval tegen het politiecommissariaat in de Marollen worden twee beklaagden vrijgesproken en één wordt veroordeeld voor verzet tijdens de arrestatie zonder oplegging van straf aangezien de redelijke termijn overschreden is. Enkele weken later tekent de Procureur beroep aan (behalve tegen de twee die helemaal zijn vrijgesproken).

De zaak voor het Hof van Beroep wordt behandeld de 8ste en 9de oktober 2020 met een extra zitting de 16de. Eén van de beklaagden is aanwezig en weigert te spreken. Procureur Malagnini vraagt straffen gaande van 3 tot 6 jaren effectieve gevangenisstraf, dat zijn hogere straffen dan die hij in eerste instantie had geëist. Op 12 november volgt het verdict van rechter Van der Noot, die in de rechtbank zijn antipathie tegenover de verdediging niet onder stoelen of banken stak. Onder meer

de beschuldigingen rondom de bijeenkomst aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel zijn niet weerhouden, evenmin ziet de rechter een organisatie tijdens de gehele periode van het onderzoek (maar wel tijdens de periodes van de specifieke misdrijven) en hij herkent ook geen leiders. De feiten die hij wel voldoende bewezen acht, zijn dat op basis van “een geheel aan aanwijzingen” (voorgeschiedenis van de verdachte, gezien in de omgeving van de feiten of het huis verlaten op “ongebruikelijke uren”, etc.) en vaak zonder bewijzen die de identificatie van de specifieke auteurs mogelijk maken. Zo wordt (het vermoeden van) aanwezigheid op de plaats van de feiten meteen ook “het mede mogelijk gemaakt hebben” van de feiten. Op die manier leiden verschillende beschuldigingen rondom betogingen en “balades” (onaangekondigde, collectieve wandelingen waarbij al dan niet posters geplakt worden, flyers uitgedeeld, slogans gespoten, liedjes gezongen, etc.) tot veroordelingen voor beschadigingen, blokkades, gewapend verzet, beledigen van eurocraten, etc. Ook het gevecht met de twee chauffeurs en de beschadiging van hun twee limousines aan de ingang van de “Bijeenkomst rondom het subversieve boek” in 2011 mondt uit in veroordelingen. Voor deze laatste feiten, net als voor enkele graffiti (“Eat the rich”, “Nique les proprios” en “Niq le fric”), wordt ook de verzwarende omstandigheid van “gemotiveerd door haat voor rijken” bevestigd. Van verscheidene beschuldigingen werd de verjaringstermijn overschreden in de maanden voorafgaande aan het proces in beroep, maar daar past de rechter een mouw aan via verlengingen van de termijnen die toegestaan zijn naar aanleiding van de lockdown in de lente (zelfs als dit proces niet vertraagd werd door Corona perikelen). Afhankelijk van de zwaarte van de misdrijven wordt “vereniging met het oog op” ofwel “wanbedrijven” ofwel “misdaden” bijgevoegd aan de veroordelingen.

De vijf kameraden die enkel veroordelingen oplopen uit de eerste, “lichtere” categorie krijgen opschorting van straf gedurende 3 jaren (indien ze tijdens die periode recidiveren, kan de rechter dan alsnog een straf opleggen voor deze veroordeling).

De kameraden die ook in de tweede categorie vallen, krijgen voorwaardelijke gevangenisstraffen opgelegd; twee krijgen 10 maanden (gedurende 5 jaren), één krijgt 8 maanden (gedurende 5 jaren) en één 6 maanden (gedurende 3 jaren). Deze vier kameraden worden ook een aantal burgerlijke rechten ontnomen tijdens dezelfde periode (openbaar ambt bekleden, verkiesbaar stellen, stemmen in verkiezingen). De kameraad die enkel beschuldigd was van “criminele vereniging” zonder specifieke misdrijven, wordt vrijgesproken. Daarnaast worden er boetes opgelegd en moet meer dan de helft van de proces- en onderzoekskosten betaald worden. De staat zal iets minder dan de helft betalen plus de gehele onkostennota voor het af luisteren aangezien deze “geen bewijzen hebben aangedragen die hebben geleid tot de uiteindelijke veroordelingen” (de kosten bij telecombedrijven voor het af luisteren komen uit op 92.000 euro).

Ondertussen is een andere zaak voor de Correctionele Rechtbank in Brussel gestart tegen 7 anarchist(en). Deze zaak is het vervolg van een onderzoek tussen 2013 en 2015 dat evenzeer gevoerd werd door de antiterroristische afdeling van de Federale politie, dit keer onder leiding van onderzoeksrechter De Coster. De initiële beschuldiging voor terroristische organisatie is niet weerhouden door de Procureur. De uiteindelijke beschuldigingen zijn “aanzetting tot het plegen van misdaden” (brandstichting) en “van wanbedrijven” (beschadigingen), beide “doch zonder gevolg” voor zes van de beklaagden, en “bezit van verboden wapens” (pepperspray en katapult) voor alle zeven. Na behandeling voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling (om de onderzoeksmethoden goed te keuren) en de Raadkamer (die niets aan de aanklachten veranderde), vond een eerste sessie plaats voor de Correctionele Rechtbank op 29 mei 2020. De rechtbank besliste evenwel om de zaak niet verder te zetten voor de Nederlandstalige rechtbank maar ze door te verwijzen naar de Franstalige (in Brussel bestaan ze beide naast elkaar). Het is nu wachten op een nieuwe datum voor de eerste zitting van de Franstalige Correctionele Rechtbank.

ATHENE: ONZE WAARDIGHEID IN QUARANTAINE

Deze flyer is in verschillende wijken van Athene verspreid op markten, in het openbaar vervoer en van deur tot deur. Via actforfree.nostate.net, gepubliceerd op 22 april 2020.

Het gebeurde allemaal zonder dat iemand het echt beseftte. En nu zitten we opgesloten in onze huizen, wachtend op het nieuws van de volgende dag, waarvan we allemaal weten dat het steeds meer beperkingen zal bevatten. De samenleving verkeert in een crisis, zeggen ze, door de verspreiding van een virus. De regering dringt erop aan dat het van het grootste belang is dat we allemaal precies doen wat ze zegt en dat we daardoor onze verantwoordelijkheid nemen en solidair handelen. Ze benadrukt dat de noodtoestand natuurlijk tijdelijk is, maar noodzakelijk om de oorlog te winnen van wat ons welzijn ernstig bedreigt.

Maar wacht eens even... Welk virus?

Dat kunnen we eigenlijk niet weten. Alle informatie, cijfers en statistieken die aan de basis van de opgelegde opsluiting liggen, zijn in handen van de overheid en de specialisten die voor hen werken. Het is geen kwestie van het ontkennen van het feitelijke bestaan van een rondgaand virus, maar wel van beseffen dat de kennis over de kenmerken, hoe het zich verspreid, hoe het kan worden getackeld, en ook over de data betreffende de impact ervan, in handen is van wetenschappers over de hele wereld, die het vaak zelf niet eens zijn over hoe alles te interpreteren of welke praktische conclusies iets met zich mee zou brengen.

De conclusie van de autoriteiten daarentegen is simpel; zij weten het, wij niet. En daarom zijn wij hen volledige gehoorzaamheid verschuldigd. De massamedia speelt prachtig haar klassieke rol als dienaar van het systeem. Beslissen wat er bestaat door alleen het verhaal van de autoriteiten te tonen en dit eindeloos te herhalen, zonder enige ruimte te geven aan afwijkende stemmen van welke aard dan ook. Hun taak bestaat uit het plaveien van de weg voor toekomstige, nog meer totalitaire besluiten.

En is een virus niet de perfecte vijand? Onzichtbaar en mogelijk overal, waarbij iedereen die niet voldoet aan welke nieuwe uitgevonden regel dan ook automatisch een handlanger van die vijand is. Gerechtvaardigd onderdrukt worden met boetes en gevangenisstraffen. Er wordt een perfecte context gecreëerd waarin de staat kan schitteren als ultieme redder.

Welke verantwoordelijkheid?

En dus kunnen we geen krant openen of de televisie aanzetten zonder verteld te worden dat we 'onze verantwoordelijkheid moeten nemen'. Maar wat betekent dit dan? Ze vragen ons blind de bevelen van een aantal politici op te volgen. Maar zijn dat niet dezelfde bureaucraten die we eerder wantrouwden? Zijn ze niet vaak genoeg hebberig en corrupt gebleken omdat ze veel meer gedreven worden door persoonlijke belangen dan door de zorg voor

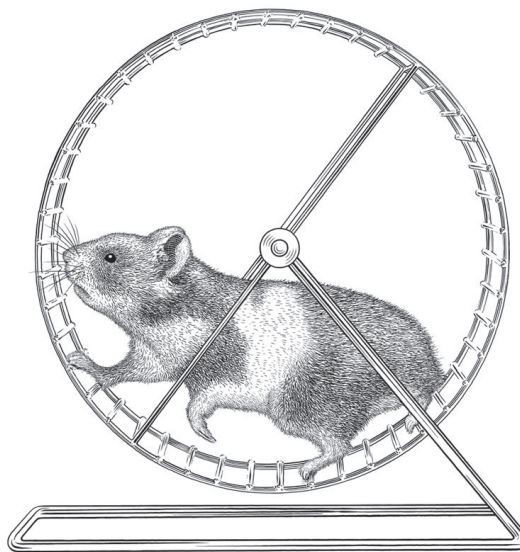
anderen? Is het niet keer op keer gebleken dat hun honger naar macht groter is dan enig gevoel voor rechtvaardigheid of redelijkheid? En nu opnieuw, misschien kunnen de duizenden euro's die ervoor zorgen dat er helikopters in de lucht zijn om te controleren of we wel in onze huizen blijven, beter worden gebruikt in uhm... de gezondheidszorg bijvoorbeeld? Dit zijn het soort mensen dat ons vraagt hen blindelings te vertrouwen en dit 'onze verantwoordelijkheid nemen' noemt. Doen we dan niet alleen het tegenovergestelde?

Wat ons echt gevraagd wordt

is elke vorm van bewustzijn, kritische gedachte en autonomie op te geven en extreme overheidscontrole in elk aspect van ons leven te verwelkomen.

Welke solidariteit?

Het misleidende spektakel gaat door. We moeten gehoorzamen aan de extreme maatregelen die worden genomen uit een gevoel van 'solidariteit'. Is het niet cynisch deze woorden te horen uit de monden van de vertegenwoordigers van een systeem dat op precies het tegenovergestelde

Ze vertellen ons dus dat we in een crisis verkeren.

Van communiceren tot consumeren, van werken tot ontspannen. In een oogwenk is een groot deel van het leven bewust overgebracht naar cyberspace. Hierdoor wordt het nog gemakkelijker voor de staat om de dagelijkse activiteit van wie dan ook te volgen, te registreren en in de gaten te houden. Maar het

Natuurlijk zullen deze acht auto's op de grachtengordel vervangen worden door nieuwe dure yppenbakken. Voor de hele strijd is het misschien makkelijk een aanval als deze als een speldenprik te zien. Dat lijkt mij niet nodig. Iets kapot maken, een fysieke aanval dus, heeft een direct en tastbaar resultaat. Het breekt met onze normaal, en saboteert de normale gang van zaken. Een revolutie ontketenen is best wel moeilijk en blijkt niet zo vaak te lukken. Een kleine aanval is daarentegen heel erg haalbaar. Zoals ergens anders werd geschreven: "Elke vonk in de nacht is op zoek naar buskruit." Deze acht auto's waren flink wat vonken, en vinden hopelijk reacties. Iets kapot maken, een fysieke aanval dus, communiceert namelijk niet alleen met de eigenaren, maar ook met nog onbekende kameraden, en kan hopelijk inspireren of sterken. Over de hele wereld worden auto's in de fik gezet en wordt de dagelijkse realiteit aangevallen.

Deze acties worden lang niet altijd geclaimd met een politiek, laat staan anarchistisch, verhaal. Het zijn elke keer rebelse daden, die de normale gang van zaken van de kapitalistische wereld verstoren. Laten we deze dus ook allemaal beantwoorden met solidariteit en toekomstige medeplichtigheid. Wie weet ontketend die ene speldenprik wel meerdere nieuwen. En daarnaast worden de aangevallen Porsche Cayennes, winkelramen, yppenbakfietsen en/of autobanden wel vervangen met een onprettig onderbuik gevoel, aangezien ze weten dat deze mogelijk weer aangevallen kunnen worden, en dat onvrede geuit zal blijven worden.

Pleur op met je dikke bankrekening en status obsessie.

BOEKBESPREKING: WITH BLOOD AND WORDS - EVEGENIIA IAROSLAVSKAIA-MARKON

*Dus, dat is mijn leven -
het leven van een revolutionair schoolmeisje,
een dromende studente,
een vriend en lief van de grote man
en dichter Aleksand Iaroslavskii,
een eeuwige reizigster,
een rondreizende anti-religieuze spreekster,
een schrijver voor Rul,
een straatventer van kranten,
een dievegge met een lang strafblad,
en een zwervende waarzegster.*

(Uit: mijn autobiografie - E. Iaroslavskaia-Markon)

Wat een heerlijk boekje kregen wij toegestopt, gedrukt in de zomer van 2020 in Marseille. Tijdens het lezen stelde ik me regelmatig voor dat Evgeniia een van mijn lieve vriendinnen was, bijvoorbeeld wanneer ze vertelt hoe erg ze van stelen houdt, of van het leven op straat met alle boeven, straatkinderen, sekswerkers en alcoholisten die ze maar vinden kan. Het is ook prachtig wanneer ze beschrijft dat haar partner terug naar Rusland wil, maar zij zich andere plannen in haar hoofd gehaald heeft: "Zou het niet geweldig zijn om in contact met Makhno te komen, die ook in Parijs is, en we ons zouden kunnen toeleggen op een mooi avontuur in Oekraïne, een roekeloos avontuur, een radicaal avontuur, een stoutmoedig

avontuur... Waarlijk revolutionair en vogelvrij!"

Het eerste deel is de autobiografie, waarin Evgeniia over zichzelf vertelt, en over haar kameraad en partner Aleksandr. Zij streden samen tot het einde tegen de tirannie van de macht van de Bolsjewieken. Het verhaal eindigt ellendig in februari 1931, toen de 29 jarige schrijfster geëxecuteerd werd. Het manuscript wat zij schreef werd in 1996 teruggevonden in de archieven van de KGB en ademt antiautoritaire

kracht. Het staat vol met beeldende fragmenten uit de rauwe werkelijkheid van een staatsvijandige vagebondin. Achterin het boek staan verslagen van haar rechtszaken en executie. Evgeniia heeft zich tot het einde verzet: ze maakte zich veelvuldig schuldig aan opruiing van medegevangenen en trapte een bewaker onderweg naar buiten met haar prothesen.

Engelstalig, te verkrijgen in de betere boekhandel of via compass_editions@riseup.net
compasseditions.noblogs.org

NIEUWS EN CLAIMS VAN VER EN DICHTBIJ

Saoedi-Arabië, de Verenigde Emiraten en Bahrein - april

(O.a. van migrant-rights.org)

In Saoedi-Arabië, de Verenigde Emiraten en Bahrein werken vele migranten die momenteel deels gedwongen gerepatriëerd worden vanwege de covid-19 gekte, ook al is er zowel onderweg als in hun thuislanden geen veilige plek voor ze om zich te isoleren. Hun werksituaties waren al afgrijselijk, moderne slavernij als bijvoorbeeld schoonmakers of bouwvakkers, maar dan zonder enige rechten. Er vallen vaak doden door slechte werkomstandigheden en hun paspoorten zijn in beslag genomen door hun bazen. Vrouwen wonen vaak in bij hun bazen, hebben geen eigen leven en worden uitgescholden en geslagen. Het weinige loon dat ze krijgen sturen ze naar huis om hun familie te onderhouden, maar dat is momenteel vaak niet mogelijk door de maatregelen.

Saoedi-Arabië heeft in de eerste tien dagen van april al bijna 3000 mensen naar Ethiopië gedeporteerd. Dit is mogelijk omdat er een uitbuitend werksysteem genaamd 'kafala' is, een systeem van moderne slavernij waarin Golflanden al jaren de mogelijkheid hebben grote aantallen mensen te deporteren in tijden van economische tegenspoed. Het systeem betekent in de praktijk verschrikkelijk lage lonen, geen sociale zekerheden, overbevolkte woonsituaties en onveilige werksituaties. Eind mei hielden er in Bahrein meer dan 100 migranten werkers een protest bij een bouwbedrijf in Nuwaidrat

vlakbij hun kamp vanwege het uitblijven van betaling. Het bedrijf is hun meer dan 8 maanden loon en een ontslagvergoeding schuldig. Het protest werd uit elkaar gedreven door de politie.

Palestina - april: Bezette gebieden: Twee dagen van rellen in Jaffa nadat een 16-jarige het corona-uitgaansverbod verbrak

(Vertaald van the Plague and the Fire gekopieërd van pandemie.noblogs.org)

De woedende bewoners van Jaffa relden afgelopen woensdag (1 april, nvdv). Ze staken autobanden en vuilnisbakken in brand. Dit om te protesteren tegen een aantal gewelddadige arrestaties door het bezettingsleger. Flikken patrouilleerden in de meer Arabische buurt Ajami, toen zij een 16-jarige en een ander persoon zagen staan. De flikken vroegen een identiteitsbewijs om na te gaan of hij zich wel in de toegestane 100m van zijn huis bevond. Wanneer de jongere dit weigerde, resulteerde dit in een aanval van de flikken en een gewelddadige arrestatie. Steeds meer omwonenden omsingelden de flikken om de jongere te helpen ontsnappen. Er werden nog 4 andere mensen gewelddadig opgepakt, waarop de lokale bevolking iedere versterkingseenheid die aankwam aanviel.

Een bewoner van Jaffa die het zag gebeuren, zegt: "De emoties zijn zeer gespannen, de situatie in Jaffa is niet meer onder controle. Sinds een maand zijn de spanningen tussen de flikken en de jongeren zo hoog. Het zijn geen flikken meer, het zijn criminelen. Ze praten niet. Ze slaan gewoon. Deze ochtend was

er een rel tussen de flikken en bewoners nadat een 16-jarige zich weigerde te identificeren. Toen een vrouw de menigte wilde uiteendrijven werd zij ook geslagen. Heel Jaffa is woedend. We kunnen het niet verdragen, dat de flikken zich zo gedragen.”

Staten doen er alles aan om de toenemende antisociale spanningen tegen de wereldwijde avondklok te onderdrukken. Het bezettingsleger heeft haar propaganda losgelaten om te proberen de onrusten in diskrediet te brengen door te zeggen dat de 16-jarige besmet was met het Coronavirus, terwijl het enige wat hij deed zich verzetten tegen totalitair geweld was.

The Uncivilized

China- april: Woedende mensen uit de provincie Hubei vallen politie aan en rellen nadat ze niet mogen vertrekken

Vertaald vanop the plague and the fire, gekopieërd van pandemie.noblogs.org (merci he)

Een enorme rel brak uit aan de grens tussen de provincie Hubei (de hoofdstad is Wuhan, waar het coronavirus uitbrak) en de provincie Jiangxi, op de brug over de Yangtze rivier die beide provincies verbindt. Duizenden woedende mensen die maandenlang in lockdown leefden, trokken op in een protest om de brug over te steken en de provincie Hubei te verlaten. Ze werden opgewacht door de oproerpolitie van de naburige provincie die de betogers probeerde tegen te houden, hoewel de Chinese staat had aangekondigd dat de restricties waren opgeheven. De opstandelingen keerden politiewagens om en sloegen ze kort en klein, vielen de politielinies aan met stenen en stalen zelfs een anti-oproerschild van een van de politiewagens en vielen de politie aan met hun eigen wapens. We horen dat niemand de leugens van de communistische partij gelooft dat de uitbraak van het virus onder controle is en dat mensen de repressie beu zijn.

Het valt te verwachten dat we meer en meer van dit soort antisociale woede zullen zien uitbreken nu de regeringen en staten hun echte autoritaire aard laten zien in het licht van het coronavirus en de massa-angst die het creëert en die op zichzelf al een ziekte is.

Binnenkort komen we met een verslag over de invoer van technologieën die aan hoog tempo worden ontplooid om ons allemaal nog meer te onderdrukken, in naam van de oorlog tegen covid-19!

The Uncivilized

Italië, Rovereto mei 15: Sabotage van telefoon en internetlijnen

(Via actforfee.nostate.net)

We hebben vernomen dat in de nacht van donderdag 14 mei op vrijdag 15 mei 2020, er vijf kasten voor de uitwisseling van telefoon en internetverkeer gesaboteerd zijn en daarmee onbruikbaar gemaakt. Een van de consequenties was een “black-out” van een deel van de stad (ongeveer 2000 gebruikers zonder verbinding). De volgende zinnen werden geschreven en gevonden op de locatie: “Laten we de technologische kooien weghalen”, “Solidariteit met de kameraden uit Bologna” (de zeven anarchistenvrijwilligers die 13 mei gearresteerd werden voor de “Ritrovo” repressieve operatie) en “Vrijheid voor de gevangenen”.

Sabotage of telephone and internet lines

We learn that in the night between Thursday 14th and Friday 15th, May 2020, five booths for the exchange of telephone line and internet were sabotaged and put out of use. One consequence was a «blackout» of a part of the city (about 2000 users without connection). The following sentences were written and found in the site: «Let's get rid of the technological cages», «Solidarity to the comrades of Bologna» (the seven anarchists arrested on May 13th for the “Ritrovo” repressive operation) and «Freedom for the prisoners».

Mexico - mei: De moord op een man zonder gezichtsmasker door de politie

(Uit commerciële media)

Na de dood van Giovanni Lopez, een bouwvakker die vermoord werd door klappen en schoppen nadat hij gearresteerd werd voor het niet dragen van een gezichtsmasker, is er furieus gereageerd tegen de politie en de staat. Demonstranten verzamelden zich onder andere bij het Jalisco State Government Palace in Guadalajara, de tweede grote stad van het land.

Er werden politieauto's in de fik gezet en er werd graffiti gespoten. Mensen braken zelfs het gebouw binnen. Een persoon smeet brandbare vloeistof op een motorsmeris en zette hem vervolgens in de fik. De politie reageerde met knuppels en traangas.

Utrecht, Den Haag, en nog een paar steden - augustus

Barcelona - augustus: Claim van een brandstichting tegen een Antenne van het mobiele netwerk.

Materialen die door de rechtbanken in beslag waren genomen werden terug geroofd. Ook banken werden aangevallen.

Al wekenlang wordt er in Nigeria verzameld om zich te verzetten tegen politiegeweld en voor rechtvaardigheid voor de slachtoffers hiervan, in de grootste beweging van jonge mensen op straat op het continent. De Nigeriaanse regering meldt dat de protesten politiek geworden zijn en geïnfiltreerd door anarchisten, omdat eigendom van politici gesloopt werd. Een feministische groep wordt als terroristisch gelabeld.

Nadat er minstens 12 mensen vermoord werden door het leger en de politie tijdens demonstraties, werd er wraak genomen. Er zijn meerdere agenten die dit niet overleefd hebben. Er waren grote ontsnappingen uit gevangenissen, meer dan 50 mensen kwamen met succes weg. Dit lukte door de hulp van militanten buiten. Later zijn er meer dan 2000 mensen ontsnapt uit de gevangenis in het zuiden van het land.

Frankrijk -september: Parijs, een vonk

(Vertaald van actforfee.nostate.net, via attaque.noblogs.org)

In de nacht van 21 op 22 september hebben we de auto van een diplomaat in de fik gezet op de straat Roger Bacon in Parijs. De reden voor deze actie lijkt ons duidelijk: het pad naar vrijheid leidt langs de strijd tegen de staten en hun dienaren. Dit kleine vuurtje zal de wereld niet veranderen, zullen sommigen zeggen. Dat is waar, maar elke actie is een kleine vonk die schijnt in de nacht en zoekt naar een kruitvat. Nog belangrijker is de beslissing om terug te slaan en tegen de wereld en zijn bijbehorende ellende hier en nu te vechten. Deze beslissing geeft ons momenten van een leven dat volledig geleefd wordt. De rijke buurten in Parijs staan vol met auto's die toebehoren aan buitenlandse diplomaten (ook al lijkt het erop dat hun eigenaren recentelijk wat voorzichtiger zijn geworden in Ternes [een rijke buurt in het zeventiende arrondissement in Parijs, vlakbij de Arc de Triomphe] Steden zitten vol met allerlei doelwitten. Het is aan elk van ons om onze beslissingen te maken. Het is aan elk van ons om in de aanval te gaan. Een gedachte in solidariteit met onze kameraden in de gevangenis (of in een politieonderzoek) naar aanleiding van Scripta Manent in Italië. Anarchisten.

Duitsland - oktober: Nog een vuur in een donkere periode – Amazon busjes afgebrand

(Vertaald van athens.indymedia.org)

Het maakt niet uit welke kleur een regering heeft of

welk territorium het controleert, ze zijn begonnen met het verwijderen van de weinige ruimtes in de stad waar de hoop op een ander leven groeide. Kraakpanden en niet-commerciële ruimtes, die probeerden op te staan tegen staatsgeweld en de racistische stemming in de maatschappij, kwamen onder druk te staan. Door de internationale oproep tot solidariteit met het kraakpand Terra Incognita -welke recentelijk ontruimd werd in Thessaloniki, Griekenland- te ondersteunen met een actiemaand in oktober en de keuze om zelf te beslissen wanneer we zouden handelen om Liebig34 te verdedigen, en niet te wachten tot de staat beslist om een van onze ruimtes te ontruimen, hebben we in de ochtend van 6 oktober twee busjes van Amazon in de fik gezet in Berlin-Neukölln. Als boodschap van solidariteit voor Liebig34, Terra Incognita en andere collectieven die hun oproepen ondersteunen.

Amazon is een winnaar van Corona omdat ze meer bezorgen wanneer mensen veel thuisblijven. Ze bezorgen met inhumane omstandigheden voor hun werkers. Ze verzamelen allerlei data om door te verkopen aan andere kapitalistische instituties, ze delen deze data met politie en verankeren meer surveillance. Amazon verandert steden. In Berlijn-Friedrichshain, waar Liebig34 uit moet verdwijnen, bouwen ze een grote toren. Meer kantoren, meer dure flats voor hun werknemers, het upgraden van de buurt. Dat is waarom Amazon al vaak is aangevallen, zowel in Berlijn als de VS. We zijn solidair met de kameraden van Terra Incognita en ondersteunen hun beslissing om het collectief te behouden en door te gaan met vechten tegen de staat, het kapitaal en onze onderdrukkers. Elke ontruiming heeft een prijs en de voortdurende aanvallen van de staat en gecoördineerde repressie-operaties over de hele wereld, op onze plekken en strijdende mensen zullen niet met stilte beantwoord worden. Misschien pakken ze onze huizen, maar de nachten zijn van kleine groepen en hun wil om de macht te saboteren. Sloop de stad van rijken en val de infrastructuur van de staat aan voor en na elke dag X. Verdedig Liebig34 en Terra Incognita, ondersteun de oproep voor internationale solidariteit. Een paar anarchisten.

Amsterdam, oktober

Bureau Burgwallen had nogal wat banden te verwisselen, nadat de banden van vier auto's en drie motoren van de politie lek gestoken waren in het centrum van Amsterdam. Het is niet duidelijk of één of meerdere personen verantwoordelijk zijn voor de vernieling. De politie heeft tot op heden niemand verantwoordelijk kunnen houden.

Wij, de Anarchistische Groep Amsterdam, hadden bewust niet dit protest aangemeld bij de gemeente Amsterdam. Wij gingen er van uit dat er sowieso nooit toestemming gegevens ging worden om voor het IND kantoor een protest te houden. Ook zint het ons totaal niet om protesten, demonstraties e.d aan te vragen en zo toestemming te krijgen van de staat of je wel of niet mag protesteren en hoe je dat dan moet doen. Ook hadden we verwacht dat er minder mensen zouden komen, want doordeweeks om 2 uur hebben mensen vaak andere dingen te doen (werk / studeren) en was de inschatting dat we met een kleinere groep er wel mee zouden weggkomen. Helaas niet dus. waar we wel rekening mee (ge) houden hebben is dat er veel politie is in Amsterdam er is een flinke overcapaciteit omdat de smeris in corona tijd amper iets te doen heeft en vooral druk is met het beboeten van jongeren die een feestje thuis houden. Dit terwijl de winkelstraten, winkels, bedrijven en distributie centra overvol zijn ten tijde van deze pandemie. Door de grote hoeveelheid smeris in Amsterdam kan er snel en agressief gehandeld worden en kunnen er in een zeer korte tijd veel politie bij elkaar worden gebracht en zijn wij vogelvrij.

Door de gebeurtenissen van dinsdag 8 december zijn we alleen meer overtuigd van het nut en belang van Directe Acties. In solidariteit met hen die zich verzetten tegen staat en kapitaal, overal en altijd !
Anarchistische Groep Amsterdam / Vrije Bond

In de nacht van 16 december hebben wij alle 3 de kaartautomaten bij het station Laan van NOI in Den Haag buiten werking gesteld. In de opening voor de kaartverkoop zijn bundels brandbaar materiaal aangestoken. De vlammen sprongen hoog op tot aan de schermen van de automaten. We hopen dat het vuur zijn werk heeft kunnen doen.

Thales levert ook radarapparatuur en ander oorlogsmateriaal aan de EU en militaire regime's voor "grensbeveiliging". Het werk van Thales houdt niet alleen Fort Europa in stand, maar schaaft deze ook op in de richting van een massa-gesurveilleerde dystopie. Onlangs kreeg Thales een contract ten waarde van 117 miljoen euro voor het plaatsen van radar systemen in een oorlogschip dat aan Egypte geleverd zal worden. De militaire dictatuur in Egypte krijgt geld, training en steun van de EU om migratie tegen te gaan over de middellandse zee. Dit soort beleid, het samenwerken met militaire dictaturen (voorheen met het regime van Gaddafi in Libië) en het ontnemen van bewegingsvrijheid, vindt ook zijn oorsprong bij Thales, dat plaatsneemt in lobbygroepen die de EU aansturen op het gebied van migratie en grensbewaking. De bommen die vallen in Yemen, Syrië, Koerdistan en Libië, de duizenden mensen die verdrinken op zee of opgesloten zitten in detentiecentra betekenen voor Thales maar een ding: winst.

Elk poortje op het station, elke beveiligingscamera, kaartautomaat, incheck scanner is een aanwezigheid van Thales en het dodelijke Europese grensbeleid in ons dagelijkse leven. Deze aanwezigheid is verspreid op duizenden locaties en is zeer kwetsbaar en op verschillende manieren te raken. Elke slag tegen deze infrastructuur is een slag tegen Thales en Fort Europa.

Ook al zijn wij honderden kilometers verwijderd van de dodelijkste Europese grenzen begint Fort Europa hier. Laten we het dan ook hier afbreken!

WOORDEN VAN LIEFDE EN KRACHT

Rennend door de bosjes, de smeris zit ons achterna. Een vriend roept bemoeigende woorden. Om je gedag te zeggen voelt nog alleszins onmogelijk. Om jouw keuze te eerbiedigen evenzo. Maar er moeten een paar woorden van mijn zware hart. Je was nog jong, en ik keek zo graag naar je nieuwsgierige gezicht. De laatste strijd voor vrijheid heb je alleen uitgevoerd, ook al waren jouw moedige, lieve vrienden zo dichtbij.

Eerst dacht ik dat je tot duizenden kleine sterren vergaan was, die elke nacht de donkere lucht boven ons zouden verlichten - maar nu vermoed ik dat je de aarde ingetrokken bent. Je kracht en warmte wil ik daarin terugvinden. Je onvoorwaardelijke verwonderende blik, waarmee kleine grapjes tot kostbare momenten worden. Het absolute onvermogen autoriteit en dwang te accepteren.

Ik betwijfel of je geweten hebt hoeveel je gemist zal worden, hoe gewaardeerd je bent. De gesprekken gingen de laatste maanden wel over het doorbreken van de taboes op wanhoop en de diepe ellende die zich in je kan bevinden - in een wereld waarin een echte uitweg niet voor de hand lijkt te liggen, tenzij met gebogen hoofd, schuchter de compromissen te ondergaan. Jij wilde dat niet. Hadden we maar meer tijd om naar andere paden te zoeken, schreeuwt en beukt iets in mij.

Fuck deze wereld en fuck de klootzakken die het zo walgelijk maken.

Stuur ons je moed, leef in ons voort om onverzettelijk de strijd aan te gaan met de duistere krachten in onszelf, maar nog veel meer met de instituten en systemen van ellende die menen het leven op deze aarde te moeten beheersen. Ik hoor je stem en je lach, ik zie je houding en weet dat je wil dat we vechten. En leven. We weten dat alles doorgaat. De kunst is niet om te beginnen, maar om verder te gaan.

Weet dat ik je omhels met alles wat ik in me heb, ik omhels alle krachtige en kwetsbare kanten van jou die ik liefheb. M'n woorden, geklieder, stenen, vuur en slagen zullen in vreugdevolle herinnering van jou zijn.

CATASTROFISME XXII

De bureaucratie van experts, ontstaan met de ontwikkeling van planning, fabriceert voor alle managers van de overheersing een gemeenschappelijke taal en verklaringen waarmee de laatstgenoemden hun eigen activiteiten kunnen begrijpen en rechtvaardigen. Met haar diagnoses en voorspellingen, geformuleerd in de neo-taal van rationele berekening, kweekt het de illusie van een technowetenschappelijke beheersing van "problemen". Haar werk is het verdedigen van een programma van volledig gecontroleerde overleving. Het is deze bureaucratie die met regelmaat alarmmeldingen en waarschuwingen de wereld instuurt, rekenend op de crisis die het zelf uitroept, om zo meer betrokken te kunnen zijn in het managen van de overheersing. Haar campagne, gericht op het instellen van een noodtoestand, heeft nooit hoeven lijden onder een gebrek aan ondersteuning van alle linkse statisten en andere brave burgers, en zal daarom voortaan vrijwel geen verzet zien bij de managers van de economie, omdat de meeste van hen het vooruitzicht van een oneindige ramp zien als een permanente opleving van de productie in de zoektocht naar "ecocompatibiliteit". Wat vaststaat is dat zodra de tijd daar is voor het toepassen van het oude Keynesiaanse recept van openbare werken – samengevat in de formule "gaten graven om ze weer op te vullen" – er al genoeg "gaten" gegraven zullen zijn, genoeg verwoesting te repareren, genoeg afval te recyclen, vervuiling te verschonen, etc. ("We zullen moeten repareren wat nog nooit gerepareerd is, beheren wat nog nooit iemand heeft hoeven beheren", Hervé Juvin, *Produire le monde. Pour une croissance écologique*, 2008).

De training van dit nieuwe "werkkorps" is al op oorlogsniveau. Net zoals de New Deal de steun van zo ongeveer alle linkse intellectuelen en militanten in Amerika kreeg, zo mobiliseert deze nieuwe ecologische koers van bureaucratisch kapitalisme wereldwijd alle "goedhartige apparatchiks" van de ecologische en humanitaire goede zaak. Ze zijn jong, deskundig, enthousiast, competent en ambitieus: getraind in de strijd, in de NGOs en andere verenigingen, in leiderschap en organisatie, voelen ze zich bekwaam als "drijvende kracht". Ervan overtuigd dat ze de hogere belangen van de menselijkheid dienen, en de geschiedenis aan hun zijde hebben, zijn ze uitgerust met een zuiver geweten en, alsof dat nog niet genoeg was, de wetenschap dat de wetten ook aan hun kant staan: de wetten die al geschreven staan en die ze hopen te uit te

vaardigen. Want ze willen meer wetten en regelgeving, en dit is waar ze het eens zijn met de rest van de progressieven, "anti-liberalen", en militanten van de staatspartij, voor wie "sociale kritiek", in de stijl van Bourdieu, bestaat uit het oproepen van de "ge-regeerden" om "de Staat te verdedigen" tegen haar "neoliberale ontmanteling".

Niets is meer indicatief voor de manier waarop het catastrofisme van de experts iets anders is dan het "bewust worden" van de daadwerkelijke ramp van vervreemd leven dan de wijze waarop ze ernaar streeft ieder aspect van leven en ieder detail van persoonlijk gedrag te veranderen in een object van staatscontrole, onderworpen aan regels, reguleringen en verboden. Iedere deskundige die bekeerd is tot het catastrofisme weet dat hij een bewaarder is van een fragment van het ware geloof, van de onpersoonlijke realiteit, het essentiële idee van de Staat. Wanneer hij zijn aantijgingen en aanbevelingen richt op politieke leiders, is de deskundige zich bewust van het feit dat hij de hogere belangen van collectief management, en daarmee de vereisten van het overleven van de massamaatschappij vertegenwoordigd. (Hij zal het hebben over de "politieke wil" die noodzakelijk is wanneer het over dit aspect van de kwestie gaat.) Het management van de experts is niet statist

De cultus van onpersoonlijke wetenschappelijke objectiviteit, van kennis zonder onderwerp, is de godsdienst van de bureaucratie. En vanzelfsprekend is een van haar favoriete toewijdingen statistiek, de wetenschap van de Staat bij uitstek, die deze status effectief behaalde in het militaristische en absolutistische Pruisen van de achttiende eeuw, dat tegelij-

EEN TOUW EN EEN MOTOR UIT ADIOS PRISON - JUAN JOSE GARFIA

In het Nederlands gepubliceerd door Roofdruk.

Zodoende begon nummer twaalf te praten:

De volgende ochtend verscheen er een verpleegster om tegen me te zeuren; als ik niet wilde eten,

kon ik op z'n minst water met glucose drinken.
"Goed, zei ik, maar alleen dat."

Kort daarop zag ik mijn maat Cristóbal door het gangetje lopen met een nogal bleek gezicht. De deur van de kamer stond de hele dag open en ik kon goed zien wie er allemaal langsliep. Logischerwijze zagen zij mij ook vanuit de gang. 's Avonds kwam mijn meisje opnieuw langs en vertelde me dat ze 's ochtends waren gekomen met het plan me te bevrijden, maar op het laatste moment bang werden. Zoals je begrijpt werd ik nogal geïrriteerd. Ik herstelde me en gaf haar de boodschap voor mijn vrienden, dat ze er niet mee moesten kappen maar het gewoon moesten doen. Maar de volgende dag, toen Romi opnieuw langskwam, zei ze dat ze het in hun broek deden van angst en het niet aandurfd.

Uiteindelijk hielden ze me nog vijf dagen langer in het ziekenhuis, daarna werd ik ontslagen. Maar ik hield voet bij stuk met de hongerstaking, en opnieuw werd ik naar het ziekenhuis gebracht. Ze brachten me naar een andere vleugel en begonnen, omdat ik klaagde over mijn nier, met het uitvoeren van testen en scans.

Het toilet was in een andere kamer en ik kon er slechts heen vergezeld van twee nationale smerissen. Ik zag dat het raam van de WC vastgespijkerd zat aan het kozijn, en dus niet open kon. Daarbij komt dat iedere keer als ik naar de WC ging, ik de deur op een kier moest laten, genoeg om mijn been te kunnen zien. In de kamer maakten ze één van mijn polsen vast aan het bed met handboeien, en als er een stoere agent kwam, maakte hij me met allebei mijn polsen vast, alsof ik gekruisigd werd. Dat was hoeveel controle ze over me hadden. Ik probeerde me als een brave jongen te gedragen. De visites waren hetzelfde als voor de andere patiënten en de smerissen waren niet te lastig. Mijn ouders en mijn vriendin kwamen elke dag op bezoek van half vijf tot half acht. Mijn vriendin wist al wat er gaande was. Ik vertelde haar van het raam zodat zij het aan José kon vertellen, een vriend van mij die een tijdje later zou worden doodgeschoten met een jachtgeweer, zodat hij met haar mee zou komen. Ik wilde dat hij zich zou verstoppen in het middelste toilet (er waren er drie), de schroeven uit het raamkozijn haalde en ze met een tang door zou knippen. Op die manier zou ik in staat zijn het raam weer te sluiten zonder het daadwerkelijk op slot te doen en het eruit te laten zien alsof het op slot zat door de schroeven terug in de gaatjes te stoppen. Mijn meisje begreep het perfect en de volgende dag deden zij zoals gepland, en legden ze een tien meter lang klimtouw op de vensterbank aan de buitenkant. Ik zei tegen Romi dat José iedere dag 's middags thuis moest zijn en op mijn telefoontje

moest wachten, klaar om op zijn crossmotor naar het ziekenhuis te komen.

Sommige smerissen hadden meer vertrouwen dan anderen. Op een dag was er een smeris die iets geweldigs deed. Het bleek dat hij de dag ervoor mijn bewaker was, en mijn ouders bevielen hem zeer goed. En de geschiedenis tussen mij en mijn vriendin ook. Plotseling zei hij:

'Hoe lang is het geleden dat je het hebt gedaan met je vriendin?'

'Pfoe, tenminste zes maanden. In de bajes laten ze ons niet alleen' antwoordde ik.

'Als je d'r een beurt wilt geven op dit bed is dat geen probleem', zei hij. 'Mijn collega en ik gaan naar de gang en doen de deur dicht en dat is dat. Roep ons maar als je klaar bent.'

Ik belde mijn vriendin op en legde de situatie uit. Ze was heel erg verlegen en wilde niet. Na lang zeuren wist ik haar te overtuigen en reken er maar op dat we het deden. Nou ja, om eerlijk te zijn deed ik alles. Zij was heel gespannen en wilde het gewoon achter de rug hebben. Dus alles was gedaan binnen vijf minuten, zoals bij konijnen. He, he, he. Ik klopte op de deur en de twee zwijnen kwamen binnen. Toen Romi wegging zei de smeris, een man met een snor van rond de veertig, die me de gunst had gedaan:

'Nou, jij bent een snelle, of niet? Je deed er maar een paar minuten over.'

Ik zei hem dat het kwam omdat het meisje verlegen was. Hij lachte erom. Terwijl ik alleen was met mijn meisje had ik het raam van de kamer bekeken: het keek uit op de binnenplaats van het ziekenhuis, maar het was te hoog om zonder touw te doen. Omdat ik de ontsnapping vanuit het toilet al gepland had, concentreerde ik me verder op het neuken.

Op een avond kwamen er twee dienstdoende smerissen, die allebei wel van een drankje hielden. Ik had meestal wat whiskey of jenever op mijn nachtkastje staan, en dus bood ik hen wat aan en werden ze straalbezopen. Ik was weer begonnen met eten, of eigenlijk drinken. De enige reden dat ze me nog in het ziekenhuis hielden was om mijn nier te controleren. Eén van de zuiplappen, een zoon van een luitenant, vroeg me of ik wist waar je hasj kon krijgen.

'Tuurlijk, in mijn buurt, zonder twijfel,' zei ik.

'Kom op, kleed je aan, en dan gaan we wat halen,'

Ik zei dat ik er geen zin in had omdat de andere smeris, ook al leek hij oké, er te verantwoordelijk uitzag om me zomaar weg te laten komen met een simpel “laten we gaan”. Het was twee uur ‘s nachts en mijn vriendin hield me gezelschap. Ze was er al sinds vijf uur ‘s middags dankzij een paar verpleegsters die haar nog kenden van toen ze in het ziekenhuis werkte, en ze moest lachen om de situatie. De verantwoordelijke bewaker zei dat de opzichter zou kunnen komen, en razend zou worden als ‘ie het bed leeg zag. Maar snorremans was vastbesloten.

Ze bleven erover discussiëren en de luitenantsoon zei niets anders dan, “Kom op, kleed je aan, laten we gaan.” Hij liet me een 7.65 mm pistool zien, dat van hemzelf moest zijn, aangezien het dienstpistool in die tijd een .38 was.

De verantwoordelijke was ertegen en uiteindelijk werd die met de snor boos en daagde hem uit: 'Je bent een lafaard. Dit zou niet gebeuren als ik met mijn eigen divisie was. Je bent een mietje...' en hij viel bezopen in slaap.

‘Hij is gewoon een rijkelui-kindje dat enkel bij het korps zit vanwege zijn vader, maar hij is niet echt een smeris. Het maakt hem niets uit omdat hij kan werken waar en wanneer hij wil. Maar ik niet. Ik ben meteen vanuit militaire dienst bij de politie gegaan als vrijwilliger, vanwege het vaste loon van honderd- en nogwat duizend pesetas. Omdat ik een vrouw en kinderen moet onderhouden. Hij niet.’

Mijn vriendin begon te huilen. De klootzak ging de kamer uit en nam de hendel die diende om het bed te verhogen en verlagen met zich mee. Daarna kwam de andere smeris, die uit Sevilla kwam, binnen en nam de handboeien af.

De gestoorde bewaker kwam na een tijdje terug maar durfde niets te zeggen omdat hij doorhad dat hij het zou verkloten als hij zich ermee zou bemoeien. Die avond kwam er een andere bewaker en begonnen we bier te drinken. Toen mijn vader me kwam opzoeken en zag dat we dronken waren, werd hij razend. Vooral op de smerissen.

Maar zodra mijn ouwe de deur uit was haalden ze de blikken bier tevoorschijn en gingen we verder met drinken.

– Oké. Ik zal verder vertellen. Wat ik probeerde te doen was het vertrouwen van de smerissen te winnen en ze uit te horen. Diezelfde smeris, die van het bier, kwam de volgende nacht terug. Hij begon me te vertellen over zijn leven, dat hij uit een buitenwijk van Barcelona kwam, dat hij van joints hield en dat soort dingen. Om een oude zieke man die ze in dezelfde kamer gelegd hadden niet te storen, stond ik op en ging naar het toilet. Daar begonnen het zwijn en ik te kletsen en drinken en rond twee uur 's nachts nam ik het risico en vroeg hem of ik een telefoontje mocht plegen vanuit een telefooncel buiten op straat, 'om de oude man niet te storen'. Hij ging akkoord, maar pakte wel zijn machinegeweer en maakte me op dezelfde toon als de grapjes ervoor duidelijk hoe de zaken ervoor stonden: 'Pas op of ik maak je af.'

'Je bent in orde. Je nier is een beetje beschadigd door de hongerstaking, maar dat is alles. Drink veel

